

Oponentský posudek magisterské diplomové práce Simony Jarošové
„Le monde coloré d'Émile Zola“ (102 str.)

Téma, které si autorka vybrala pro svou práci, je poutavé a nabízí dostatek prostoru pro samostatné analýzy a komentáře: jak se v textech naturalistické prózy, tradičně považovaných za odosobněné, „objektivní“, uplatňuje autorské vidění světa na konkrétním příkladě Zolova románu při jeho osobitém využívání barevných vjemů. Autorka takto také vymezuje své téma: chce prostudovat Zolův barevný svět a především jeho symboliku barev. Posuzovaná práce obsahuje zpracování všech základních problémů, které zvolené téma předpokládá: přehled Zolova života a díla, stručné připomenutí základních údajů o literárním realismu a naturalismu, obecnou úvahu o barvách a jejich symbolice v umění a literatuře a vlastní textové analýzy tří vybraných románů Émile Zoly. Potud je vše v pořádku. Problémy se objevují v okamžiku, kdy se zamýšlíme nad úrovní zpracování jednotlivých částí práce.

Obecně je možno říci, že jednotlivé kapitoly předloženého textu jsou zpracovány značně nevyrovnaně. Zolův život je podán ve formě heslovitého přehledu, což není nejšťastnější řešení, protože jsou uváděna vedle sebe fakta, která mají pro téma práce rozličnou závažnost. Pokud jde o dílo, tu se autorka spokojila s pouhým výčtem titulů. Za nejproblematičtější část celé práce je třeba považovat stručné pojednání o realismu a naturalismu (12-21). Místo připomenutí základních skutečností daných do funkčního vztahu s tématem tyto kapitoly nabízejí nahodile a neústrojně seřazené poznámky a tvrzení, která nijak nepřispívají k osvětlení dané problematiky. Tato kapitola začíná odstavcem situujícím realismus do chronologie 19. století, druhý odstavec zcela nústrojně cituje několik spisovatelů minulosti, kteří využívali „realistických prvků“, a končí vpravdě neočekávaným konstatováním, že předchůdci „skutečného realismu“ (co to je?) jsou „Jane Austen ou Stendhal“ (12). Výklady jsou nejen neústrojné, ale i nepřesné – např. na str. 13 se dovídáme opět, že v 50. letech 19. století ještě nejde o „vrai réalisme“ a že na konci století se realismus dělí na naturalismus, symbolismus (?) atd. O naturalismu se dovídáme, že 1. dává vznik románům a povídkám, 2. že využívá „focalisation interne“ a 3. že jeho narativní technikou je také „discours indirect libre“ (kde zůstal člověk a jeho sociální prostředí, vliv dědičnosti, teorie tzv. experimentálního románu...?). Věty jsou řazeny nahodile a ani jejich vnitřní výstavba nebývá často logická. Jak například rozumět odstavci na str. 21 (Grâce à Émile Zola...), kde se říká zhruba toto: Goncourtové a Daudet se stali následovníky tohoto hnutí díky Zolovi, který vyvořil naturalistickou doktrínu a ukázal, jak podle ní psát romány.

Obecné úvahy o barvách a jejich funkcích a symbolice (34-46) jsou mnohem zdařilejší, chybí však zmínka o tom, které sekundární literatury pro tuto kapitолku autorka použila. Pokud jde o vlastní analýzy (46-95), jsou obsahově vyhovující, jsou systematické, přehledné a autorka v nich splnila cíle, které si v této části práce dala.

Práce je napsaná francouzštinou velmi přibližnou s množstvím jazykových nedopatření někde zcela elementárních – la symbolique qui s'apparaissent, 1; un regard sur de différents milieux professionnels, 14; après revenir à la maison, 54; dans de certains moments, il se ressemble à un jeune fille, 55; chacun qui passe ce cabaret, 60; la flamme rose qui la monte à ses joues, 69 atd., atd. V práci je příliš mnoho vět, které jsou prostě nesrozumitelné buď z důvodů jazykových nebo i obsahových – il écrit des manuscrits pour le théâtre, 3; Zola écrit un critique dramatique à L'Avenir..., 5; Quand habiller en blanc nous pensons à la modestie, 38; son apparence est beau et parfait qu'elle est le compare au géant du musée, 56; la rue... est un lieu le plus important du roman, 60, atd., atd.

Diplomová práce Simony Jarošové je svou jazykovou úrovní a nepromyšleným a kusým nebo nepřesným zpracováním na samé hranici únosnosti. Hodnotím ji jako

dobrou.

